

Kniha Daniel — číslo šedesát čtyři

Odhalení proroctví: souvislost mezi 11. zářím 2001, dobou pečetení, pozdním deštěm a závěrečným dílem Krista

Jeff Pippenger

2024-01-28

V nedávných článcích jsme odkazovali na několik pasáží z Ducha proroctví, které vymezují časové období od 11. září 2001 až do chvíle, kdy povstane Michael a lidská doba milosti se uzavře. Během tohoto období existuje několik prorockých znázornění, která označují závěrečné dílo Krista ve velesvatyni.

Dílo Kristovo ve svatyni je znázorněno ve vidění o řece Ulai v osmé kapitole knihy Daniel, a sestra Whiteová nás ujistila, že vidění o řece Ulai se nyní nachází v procesu naplňování. Závěrečné dílo vykonávané v nebeské svatyni, které je nyní v procesu naplňování, je vyjádřeno rozmanitými prorockými pojmy. Je mimo jiné znázorněno jako doba zapečetování, pozdní déšť, závěrečné dílo spasení a očištění chrámu. Je důležité tyto pojmy uvést do vzájemné souvislosti a také je zasadit do jejich správného historického rámce.

„V oné době, kdy se dílo spásy bude chýlit ke konci, bude na zemi přicházet soužení a národy se budou hněvat, avšak budou zadržovány, aby nebránily dílu třetího anděla. V té době přijde ‚pozdní déšť‘ neboli občerstvení od přítomnosti Páně, aby dal moc mocnému volání třetího anděla a připravil svaté, aby obstáli v době, kdy bude vylito sedm posledních ran.“ Early Writings, 85.

„Dílo třetího anděla“ je také „dílem spásy“, které „připravuje svaté, aby obstáli v době, kdy bude vylito sedm posledních ran“.

I rozhněvaly se národy, i přišel hněv tvůj a čas mrtvých, aby byli souzeni, a abys dal odměnu služebníkům svým, prorokům a svatým i těm, kteří se bojí jména tvého, malým i velikým, a abys zahubil ty, kteří hubí zemi. Zjevení 11,18.

Národy se rozhněvají před uzavřením doby milosti (kdy je vyléván Boží hněv), avšak když se národy rozhněvají, jsou také „zadržovány“. „Doba“, kdy se národy rozhněvají, označuje počátek závěrečného díla spásy a závěrečným dílem spásy je zapečetění Božího lidu.

„Pravý Boží lid, který má v srdci ducha díla Páně a spasení duší, bude vždy pohlížet na hřích v jeho skutečném, hříšném charakteru. Vždy bude stát na straně věrného a přímého jednání s hříchy, které Boží lid tak snadno obkličují. Zvláště v závěrečném díle pro církev, v době pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří mají stát bez úhony před trůnem Božím, budou nejloubežji pociťovat křivdy vyznávajícího Božího lidu. To je působivě znázorněno prorockým obrazem posledního díla pod postavou mužů, z nichž každý měl v ruce zbraň ke zabíjení. Jeden muž mezi nimi byl oděn v plátno a po boku měl písářský kalamář. ‚I řekl mu Hospodin: Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a znamením označ na čelech muže, kteří vzdychají a nařikají nade všemi ohavnostmi, které se v jeho středu páchají.‘“ Testimonies, svazek 3, 266.

Národy jsou zadržovány, aby nezabránily zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. V sedmé kapitole knihy Zjevení jsou rozněhované národy, které jsou zadržovány, znázorněny jako čtyři větry, jež jsou zadržovány během téhož časového období, a toto období je výslovně označeno jako časové období.

„Satan nyní v této době zapečetování používá každého prostředku, aby odvrátil mysl Božího lidu od přítomné pravdy a způsobil, aby kolísali. Viděla jsem příkrývku, kterou Bůh rozprostíral nad svým lidem, aby je chránila v době soužení; a každá duše, která byla rozhodnuta pro pravdu a byla čistého srdce, měla být přikryta příkrývkou Všemohoucího.

„Satan to věděl a působil s mohutnou mocí, aby udržel mysl co největšího počtu lidí kolísající a nepevnou ve vztahu k pravdě. ...“

„Viděla jsem, že satan působil těmito způsoby, aby v tomto čase zapečetování odváděl, klamal a odvracel Boží lid. Viděla jsem některé, kteří nestáli pevně za přítomnou pravdou. Trásla se jim kolena a nohy se jim smekaly, protože nebyli pevně zakotveni v pravdě, a příkrývka všemohoucího Boha nad nimi nemohla být rozprostřena, dokud se takto chvěli.

„Satan se snažil všemi svými úskoky udržet je tam, kde byli, dokud neuplyne zapečetění, dokud nebude nad Božím lidem rozprostřena ochrana, a oni nezůstanou bez útočiště před spalujícím Božím hněvem v sedmi posledních ranách. Bůh již začal tuto ochranu rozprostírat nad svým lidem a brzy bude rozprostřena nad všemi, kdo mají mít útočiště v den pobíjení. Bůh bude mocně působit pro svůj lid; a také Satanovi bude dovoleno působit.“ Early Writings, 43, 44.

Sestra Whiteová napsala tato slova roku 1851, pět let předtím, než Boží lid vstoupil do laodicejského stavu a odmítnutím většího světla o „sedmi časech“ oddálil proces zapečetování. Toto světlo by bylo rozhojnilo a dokončilo Boží dílo příkrývání Jeho lidu před sedmi posledními ranami. Místo toho se Boží lid vzburil a byl odsouzen k bloudění v pustině Laodiceje, jak to předobrazně ukázala vzpoura a putování starověkého Izraele po pustině. Kolik z těch, kdo se ve starověkém Izraeli vzburili, vstoupilo do zaslíbené země? Které místo v Bibli nebo v Duchu proroctví označuje nějaké laodicejské, kteří budou spaseni? Odpověď zní: „Žádní!“ neboť laodicejský člověk je právě tak ztracen jako ti ze starověkého Izraele, kteří zemřeli na poušti.

Zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc je časovým obdobím a začíná tehdy, když čtyři andělé zadržují čtyři větry, což je zároveň doba, kdy se národy hněvají, avšak jsou drženy na uzdě. Během doby zapečetování Bůh připravuje svůj lid, aby obstál v době sedmi posledních ran, a tato příprava je znázorněna jako rozprostření „příkrytí“ nad Jeho lidem; je rovněž znázorněna jako dokončení díla spasení a dokončení díla třetího anděla. Příprava, která je představena všemi těmito obrazy, je založena na přijetí „přítomné pravdy“.

Ti, kdo nebudou „pevně stát za přítomnou pravdou“, jsou těmi, kdo byli „kolísaví“, protože jejich mysl nebyla soustředěna na „přítomnou pravdu“. Píše, že „viděla některé, kteří nestáli pevně za přítomnou pravdou. Jejich kolena se trásla a jejich nohy klouzaly, protože nebyli pevně založeni na pravdě, a příkrytí všemohoucího Boha nad nimi nemohlo být rozprostřeno, dokud se takto tráslí.“

„Přítomná pravda“ je tím, co poskytuje „přikrytí“, a „přikrytí“ je rovněž znázorněno jako „pečeť Boží“. „Pečeť Boží“ byla předobrazena krví, která pokrývala dveře Hebrejů a umožnila zhoubnému andělu přejít mimo domy, jejichž dveře byly krví „pokryty“. „Přikrytí“ je „zapečetění“ a „zapečetění“ je uskutečňováno skrze „přítomnou pravdu“.

Posvěť je ve své pravdě; tvé slovo jest pravda. Jan 17,17.

Každé reformační hnutí mělo své vlastní specifické téma a tématem reformačního hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc je „islám třetího běda“. „Přítomná pravda“ v posledních dnech je islám třetího běda.

„Písma se Božímu lidu neustále otevírají. Vždy byla a vždy bude existovat pravda zvláště použitelná pro každé pokolení.“ Review and Herald, 29. června 1886.

Je to „poselství“ přítomné pravdy, které v posledních dnech zapečetí uje Boží lid, a doba zapečetování je znázorněna tak, že začíná tehdy, když jsou čtyři větry zadržovány. Národy se rozhněvaly 11. září 2001 a v tom okamžiku začalo zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, když se pozdní déšť, jenž je „poselstvím“, začal odpečetovat.

„Janovi byly otevřeny výjevy hlubokého a strhujícího významu týkající se zkušenosti církve. Viděl postavení, nebezpečí, zápasy i konečné vysvobození Božího lidu. Zaznamenává závěrečná poselství, která mají přivést ke zralosti úrodu země, buď jako snopy pro nebeskou sýpku, nebo jako otýpky pro ohně zkázy. Byly mu zjeveny předměty nesmírné důležitosti, zvláště pro poslední církev, aby ti, kdo se mají odvrátit od bludu k pravdě, byli poučeni o nebezpečích a zápasech, které jsou před nimi. Nikdo nemusí zůstat v temnotě ohledně toho, co přijde na zemi.“ The Great Controversy, 341.

Když se národy rozhněvaly, byly zároveň zadrženy, a „pozdní déšť“ začal padat; a pozdní déšť je poselstvím „přítomné pravdy“, které zapečetí uje Boží lid.

„Dílo v Battle Creeku je stejného rázu. Vedoucí v sanatoriu se smísili s nevěřícími a ve větší či menší míře je připustili do svých porad, avšak je to, jako by se pouštěli do díla se zavřenými očima. Chybí jim rozlišovací schopnost, aby viděli, co se na nás může kdykoli přivalit. Je tu duch zoufalství, války a krveprolití, a tento duch bude narůstat až do samého konce času. Jakmile bude Boží lid zapečetěn na svých čelech — není to žádná pečeť ani znamení, které by bylo možno spatřit, nýbrž zakotvení v pravdě, jak po stránce rozumové, tak duchovní, takže jím nebude možno pohnout — jakmile bude Boží lid zapečetěn a připraven na třibení, tehdy to přijde. Ve skutečnosti to již začalo. Boží soudy nyní dopadají na zemi, aby nás varovaly, abychom věděli, co přichází.“ Manuscript Releases, svazek 10, 252.

„Zapečetění“ je „upevnění v pravdě“. V souvislosti s dobou zapečetění píše: „Je tu duch zoufalství, války a krveprolití, a tento duch bude sílit až do samého závěru času.“ Když se národy rozhněvají, budou zadrženy, avšak „válka a krveprolití“, znázorněné jako čtyři větry, „budou sílit až do samého závěru času“. Islám třetího Běda postupně stupňuje své válečné tažení až do samého závěru času a prorocké porozumění islámu jako „tématu“ v reformaci sto čtyřiceti čtyř tisíc současně narůstá během téhož časového období. Postupné stupňování uskutečňované islámem

probíhá souběžně s vylitím pozdního deště během totožného časového období, neboť pozdní déšť je „poselství“.

„Pomazaní, kteří stojí při Pánu celé země, zaujímají postavení, jež bylo kdysi dáno satanovi jako ochraňujícímu cherubovi. Prostřednictvím svatých bytostí obklopujících jeho trůn udržuje Pán nepřetržité spojení s obyvateli země. Zlatý olej představuje milost, jíž Bůh stále zásobuje lampy věřících, aby neblikaly a nezhasly. Kdyby tento svatý olej nebyl v poselstvích Božího Ducha vyléván z nebe, měly by síly zla nad lidmi úplnou vládu.“

„Bůh je zneuctíván, když nepřijímáme poselství, která nám posílá. Tak odmítáme zlatý olej, který by chtěl vylévat do našich duší, aby byl sdělován těm, kdo jsou v temnotě. Až zazní volání: ‚Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,‘ ti, kteří nepřijali svatý olej, kteří ve svých srdcích nepěstovali Kristovu milost, shledají, podobně jako pošetilé panny, že nejsou připraveni setkat se se svým Pánem. Nemají sami v sobě moc opatřit si olej a jejich životy ztroskotají. Jestliže je však žádáno o Ducha Svatého Božího, jestliže prosíme, jako prosil Mojžíš: ‚Ukaž mi svou slávu,‘ bude Boží láska vylita v našich srdcích. Skrze zlaté trubice nám bude sdělován zlatý olej. ‚Ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů.‘ Přijímáním jasných paprsků Slunce spravedlnosti září Boží děti jako světla ve světě.“ Review and Herald, 20. července 1897.

Pozdní déšť začíná „kropit“ a nakonec přerůstá v plné vylití. „Kropení“ pozdního deště je označeno jako déšť, který je „odměřován“, a plné vylití nastává tehdy, když je vylit „bez míry“. Sestra Whiteová jasně určuje dobu, kdy pozdní déšť padá a někteří jej přijímají, zatímco jiní ne. V té době je déšť „odměřován“, neboli „kropí“.

Někteří lidé rozpoznají, že se něco děje, ale to je pouze vyděsí.

„V církvích se má projevit podivuhodné zjevení Boží moci, avšak nepůsobí na ty, kdo se nepokořili před Pánem a neotevřeli dveře svého srdce vyznáním a pokáním. Při projevu oné moci, která osvětluje zemi Boží slávou, uvidí jen něco, co ve své slepotě pokládají za nebezpečné, něco, co probudí jejich obavy, a připraví se, aby tomu odporovali. Protože Pán nepůsobí podle jejich očekávání a představ, postaví se proti tomuto dílu. „Proč,“ říkají, „bychom neměli znát Ducha Božího, když jsme v tomto díle již tolik let?“ Protože neodpověděli na varování a naléhavé výzvy Božích poselství, nýbrž vytrvale říkali: „Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji.““ Maranatha, 219

„Mnozí do značné míry nepřijali raný déšť. Nezískali všechna požehnání, která jim Bůh tímto způsobem opatřil. Očekávají, že tento nedostatek bude nahrazen pozdním deštěm. Až bude udělena nejbohatší hojnost milosti, zamýšlejí otevřít svá srdce, aby ji přijali. Dopouštějí se hrozného omylu. Dílo, které Bůh započal v lidském srdci tím, že mu dává své světlo a poznání, musí neustále pokračovat. Každý jednotlivec si musí uvědomit svou vlastní potřebu. Srdce musí být vyprázdněno od každé poskvrny a očištěno pro přebývání Ducha. Bylo to vyznáním a opuštěním hříchu, vroucí modlitbou a zasvěcením sebe samých Bohu, čím se první učedníci připravili na vylití Ducha svatého v den Letnic. Totéž dílo, jen ve větší míře, musí být vykonáno nyní. Tehdy lidský nástroj musel pouze prosit o požehnání a čekat na Pána, aby v něm toto dílo dokončil. Je to Bůh, kdo toto dílo započal, a On své dílo dokončí, když učiní

člověka dokonalým v Ježíši Kristu. Nesmí však docházet k žádnému zanedbávání milosti znázorněné raným deštěm. Jen ti, kdo žijí podle světla, které přijali, obdrží větší světlo. Nebudeme-li denně postupovat v projevování činných křesťanských ctností, nerozpoznáme projevy Ducha svatého v pozdním dešti. Může sestupovat na srdce všude kolem nás, ale my jej nerozpoznáme ani nepřijmeme.“ Testimonies to Ministers, 506, 507.

V dané pasáži uvádí, že nastává čas, kdy „bude udělena nejbohatší hojnost milosti“, čímž označuje dobu, kdy je pozdní déšť vyléván bez míry. V souvislosti s touto skutečností uvádí, že větší světlo obdrží pouze ti, kdo žijí podle světla, které mají. Z této zásady je zřejmé, že světlo (jímž je přítomná pravda) se postupně zesiluje. V poslední větě označuje dobu, kdy padá pozdní déšť a někteří jej rozpoznávají a přijímají, zatímco jiní nikoli. Jestliže nerozpoznáte poselství, které je pozdním deštěm, nepřijmete je.

„Nesmíme čekat na pozdní déšť. Přijde na všechny, kdo rozpoznají a přivlastní si rosu a přehánky milosti, které na nás dopadají. Když shromažďujeme útržky světla, když si vážíme jistých Božích milosrdenství, Boha, který rád vidí, že Mu důvěřujeme, tehdy bude splněno každé zaslíbení. [citován Izajáš 61,11.] Celá země má být naplněna slávou Boží.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, s. 984.

V době, kdy jsou rozhněvané národy drženy na uzdě, začíná být pozdní déšť „odměřován“. Když „bude udělena nejbohatší hojnost milosti“, je tím označen okamžik, kdy je pozdní déšť vyléván bez míry.

V době, kdy se národy hněvají, avšak jsou drženy na uzdě, začíná padat pozdní déšť, avšak je „odměřen“, protože církev je v tom okamžiku smísená s pšenicí a kroukolem. Je to déšť, který přivádí jak pšenici, tak i kroukol k dozrání, a pozdní déšť je poselstvím přítomné pravdy, které je buď rozpoznáno a přijato, nebo nikoli. Všechny tyto prorocké pojmy jsou v Písmu jasně označeny. Dne 11. září 2001 začal pozdní déšť „kropit“ a postupně sílí, až dorazí poselství Půlnočního volání a moudré i pošetilé panny budou navždy odděleny.

Moudří jsou pak pozdvihnuti jako korouhev, aby vyvolali ostatní Boží stádo z Babylóna; tehdy je také bez míry vylit pozdní déšť a padá nepřetržitě, dokud nepovstane Michael a lidská doba milosti se neuzavře.

„Viděla jsem, že čtyři andělé budou zadržovat čtyři větry, dokud nebude Ježíšovo dílo ve svatyni dokonáno, a potom přijdou sedm posledních ran.“ Early Writings, 36.

Zadržování čtyř větrů představuje Boží prozřetelnou vládu nad stupňujícími se soudy, které dopouští, aby se odehrávaly v posledních dnech. Čtyři andělé zadržují čtyři větry během doby pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc, avšak v tomto časovém období je přítomen „duch beznaděje, války a krveprolití, a tento duch bude sílit“. Když bude zapečetěno poslední z Božích dětí, povstane Michael, čtyři větry budou plně uvolněny a přijdou Sedm posledních ran.

V „hodině velikého zemetřesení“ ze zjevení, kapitoly jedenácté, v „pohnutých časech“ z knihy Daniel, kapitoly deváté, když je ulice i zeď dokončena, nastává doba, kdy „národy se rozhněvají“. V tomto časovém období bude pozdní déšť vylit „odměřen“. Izajáš určuje dobu, kdy je pozdní

děšť odměřován, a označuje tuto dobu jako „den východního větru“. „Den východního větru“ byl 11. září 2001.

V příštím článku budeme pokračovat v úvaze o „měření“ pozdního deště, avšak je třeba pamatovat na to, že klenot Millerova snu, který je na svatých tabulích Abakukových znázorněn jako tři běda islámu, má v posledních dnech zářit desetkrát jasněji, než když jej Miller poprvé shromáždil.

„Jednou, když jsem byla v New Yorku, byla jsem v nočním vidění vyzvána, abych spatřila budovy, které se zvedaly poschodí za poschodím směrem k nebi. O těchto budovách bylo prohlašováno, že jsou ohnivzdorné, a byly vystavěny k oslavě svých vlastníků a stavitelů. Tyto budovy se zvedaly výše a stále výše a bylo v nich použito nejdražšího materiálu. Ti, jimž tyto budovy patřily, se sami sebe neptali: ‚Jak můžeme co nejlépe oslavit Boha?‘ Pán nebyl v jejich myšlenkách.“

„Pomyslel jsem si: ‚Ó, kéž by ti, kteří takto vkládají své prostředky, mohli vidět své jednání tak, jak je vidí Bůh! Hromadí nádherné budovy, ale jak pošetilé je v očích Vládce vesmíru jejich plánování a vymýšlení. Nezkoumají všemi silami srdce i mysli, jak by mohli oslavit Boha. Ztratili ze zřetele tuto první povinnost člověka.““

„Když tyto vznešené budovy vyrůstaly, jejich majitelé se s ctižádostivou pýchou radovali, že mají peníze k tomu, aby jimi uspokojovali své vlastní já a vzbuzovali závist svých sousedů. Velká část peněz, které takto investovali, byla získána vydíráním, utlačováním chudých. Zapomněli, že v nebi je veden záznam o každém obchodním jednání; každý nespravedlivý obchod, každý podvodný čin je tam zaznamenán. Přichází doba, kdy lidé ve svém podvodu a opovázlivosti dospějí až k bodu, za nějž jim Pán nedovolí jít, a poznají, že shovívavost Jehovy má své meze.“

„Výjev, který se mi poté ukázal, byl požární poplach. Muži pohlíželi na vysoké a domněle ohnivzdorné budovy a říkali: ‚Jsou naprosto bezpečné.‘ Tyto budovy však byly stráveny, jako by byly zhotoveny ze smůly. Hasičské stříkačky nemohly nijak zadržet zkázu. Hasiči nebyli schopni stříkačky obsluhovat.“

„Jsem poučena, že až přijde Hospodinův čas, jestliže v srdcích pyšných, ctižádostivých lidí nenastane žádná změna, lidé poznají, že ruka, která byla mocná k záchraně, bude mocná i k záhubě. Žádná pozemská moc nemůže zadržet ruku Boží. Při stavbě budov nelze použít žádný materiál, který by je uchránil před zničením, až přijde Bohem určený čas seslat odplatu na lidi za jejich pohrdání Jeho zákonem a za jejich sobeckou ctižádost.“ Testimonies, svazek 9, 12, 13.